

בערב הסיום של חבורת מוצאי העצמיות, ערב מלא בכל טוב, נפרדנו מהמחזור ה- י"ב שמיים כיתה ט' בבית הספר.

לפניכם מכתבי הסיום שקראו התלמידים הבוגרים – אותם הם ממענים בגוף שני לתבנית החינוך המחזב.

איתי שאול

תבנית יקרה,

נתת לי הרבה דברים במהלך השנים שהייתי איתך. לימדת אותי איך להסתכל על דברים בצורה שונה, פחות לשפוט כל דבר ממבט ראשון. לימדת אותי איך להעריך כל דבר קטן שעושים בשבילך ולא לקחת הכל כמובן מאליו, כי כל דבר קטן שנראה לא רציני לקח השקעה ממישהו אחר. יש לתבנית דרך מיוחדת להעביר חינוך לילדים ונערים, דרך טובה שעוזרת להם לגדול לאנשים בעלי ערכים לסביבה שלהם ולעצמם. אני שמח שיצא לי לגדול ולחיות במקום כזה, במקום שמלמדים אותך דברים שבאמת חשובים לחיים, שמלמדים אותך איך להתמודד עם דברים גדולים. אני רוצה להגיד לך תודה, על כל השנים האלה שהשקעת בי, לימדת אותי ואהבת אותי

נגה גונן

הדבר הכי טוב בתבנית הוא שגם כשקשה לי וגם כשאני לא נהנית, אנשים תמיד ירצו בטובתי ותמיד יקבלו אותי עם חיוך ובוקר טוב. העניין עם התבנית זה שהיא לא נותנת לך חיים ללא קשיים, אלא שהיא מלמדת אותך להתמודד עם הקשיים לבד או לבקש עזרה. כמו מלמדים אותך להתמודד עם הקשיים לבד או עזרה. כאן מלמדים לקחת דברים בפרופורציה ומלמדים כל אחד למצוא את המקום שלו. אף פעם לא יגידו לנו לא לקנא, לא לבכות או לא להרגיש, אלא ילמדו אותנו איך להרגיש. מלמדים אותנו לעשות גם דברים שאנחנו לא רוצים לעשות ואיכשהו גם ליהנות מהם. מלמדים אותנו להתגבר על פחדים, לפתח את הגאונות הטבעית שלנו, מלמדים אותנו לגשת לדברים חדשים, כמו למשל לעבור בית ספר, עם ראש פתוח וכמה אופטימיות שאפשר. בסופו של דבר, אחרי תשע שנים מלאות בכיף של למידה, סיכומי טיולים, ערבי מוזיקה, ימי ספורט, הרוח נושבת ופקוס, אני מרגישה מוכנה להגיד תודה ולהתחיל דרך חדשה שמלאה בטעויות, למידות, כשלונות, והצלחות, עם כל מה שלימדת אותי תבנית.

מאיה שטרק

תבנית יקרה,

תודה, תודה, תודה, תודה על כל מה שנתת לי ועל כל מה שלימדת אותי. לימדת אותי לאהוב עצמי, לאהוב אחרים, להיפתח, להתחבר, לעזור, לתמוך, לבקש עזרה, לא להתייאש ולהמשיך הלאה. לימדת אותי שתמיד יהיה מישהו שיהיה לו אכפת ממני. ועל כך, תבנית יקרה אני מודה לך מאוד.

אני פה כבר תשע שנים, תשע שנים נפלאות, מיוחדות, ומעשירות. ועכשיו שאני עוזבת אני רוצה לזכור את האווירה המיוחדת שיש פה, את התמיכה, העזרה, האהבה. אני רוצה לזכור את תחושת האושר שבלבוא לפה, לבוא למקום שנותן לי את ההרגשה שאני מיוחדת, שאני טובה, שאני אהובה. אני חושבת שבעקבות מה שלמדתי פה, אני אוכל להעניק לעולם הרבה דברים טובים, אני אוכל לעזור יותר, כי אני אאמין בעצמי יותר ואהיה יותר בטוחה בעצמי. אז עכשיו אני עוזבת אותך תבנית יקרה, אך תמיד תשארי אצלי בלב, בזיכרון וכחוויה מאוד מאוד טובה. אז שוב תודה, תודה, תודה.

עידו אבני

תודה רבה לך תבנית על מה שנתת לי. נתת לי הרבה מאד, גם באופן הלימודי וגם באופן המחשבת. לימדת אותי לשנות את דרך החשיבה ולא לקחת דברים כמובן מאליו. אפילו שיש לי דיסקציה, לימדו אותי בתבנית שזה לא מה שיעצור אותי לימדו אותי בתבנית שזה לא מה שיעצור אותי בחיים, מה שחשוב זה אני, מה שאני מביא איתי, ולמרות הקושי שלי אני יכול להתקדם בחיים ולעשות כל מה שאני רוצה, למצוא דרכים חלופיות ולהצליח. התבנית לימדה אותי להתנהג לבני אדם בכבוד ולא לקחת אותם כמובן מאליו. אני רוצה לציין את הטיולים הנהדרים בהם למדתי להסתדר בתנאי שטח, לבשל ולהכיין אוכל בתנאים לא קלים ולהתמודד עם שינה תחת כיפת השמים. זה חיזק אותי. בטיולים למדנו, כל החבורה לשותף פעולה ולדאוג אחד לשני, ובתוך כל היחד למדתי להרגיש טוב גם עם עצמי. אני בטוח שלאן שאעבור יהיה לי טוב ואני אנסה להעביר הלאה את מה שלמדתי כאן. כל מה שלמדתי כאן וכל מה שאלמד בהמשך יעצב אותי כאדם. אני אדע לא לקבל כל דבר כתורה מסיני אלא לחשוב בעצמי ולהגיע למסקנה מה נכון ומה לא. היום אני עוזב את התבנית אחרי 10 שנים ואני בטוח שתקופה זו תמיד תיזכר אצלי כתקופה הטובה בחיי. למדתי כאן הרבה ואני יודע שחלק מהאופי שלי ומההתנהגות שלי – תמיד יהיה בהם חלק מהתבנית.

בתבנית למדתי הרבה דברים שרק עכשיו אני מבין אותם. לדוגמה: בכיתה ג' הייתה לנו את מחברת ההצלחות והיו אומרים לנו לכתוב בה את ההצלחות שלנו, כשמישהו היה אומר אין לי הצלחה המורים היו אומרים לו "כל דבר קטן שאתה מצליח זה הצלחה וכל ההצלחות הקטנות מובילות להצלחה גדולה", עשינו גם הצגה על הכדורים הצבעוניים. בכיתה א' היה לנו שיר שלמדו אותנו "מנסים ומנסים ובסוף מצליחים". למדתי עוד הרבה דברים חשובים כמו אל תסתכל על הקנקן אלא מה שיש בתוכו ואל תעשה לחברך מה ששנוא עליך. כל הדברים האלה נשמעים לנו ככל שהתבגרנו יותר מגוחכים אבל הדברים האלה נכונים.

תמיד הרגשתי בטוח בתבנית, כשהייתי קטן הייתי מפחד להינעל בשירותים, וביום הראשון בכיתה א' כשאבא עשה לי סיור בבית הספר והגענו לשירותים, אומנם הוא התבלבל ונכנסנו לשירותים של הבנות, אבל ברגע שהוא הראה לי את הדלתות ואתה הפתח שיש להם מלמטה, כדי שיהיה אפשר לזחול החוצה אם ננעלים כבר לא היה לי אכפת שהינו בשירותים של הבנות - הייתי כל כך מאושר שמישהו חשב על הרעיון הזה, באותו הרגע רכשתי ביטחון לתבנית.

אני זוכר שביום הראשון של הניר הצעיר לא רציתי ללכת ונשארתי עם אמא מחוץ לגן, לא הסכמתי להיכנס לגן כי זה היה משהו חדש עבורי, משהו שלא הכרתי. בסופו של דבר אמא והגננות שכנעו אותי להיכנס לגן ואמא הבטיחה שאם לא יהיה לי טוב אני אתקשר והיא תבוא לקחת אותי. מסתבר שהגן לא היה כזה נורא ונהניתי בו מאוד. זה היה השיעור הראשון שהתבנית העבירה לי, לא צריך לפחד מדברים רק בגלל שהם חדשים, ולא מוכרים לנו. את השיעור הזה אני אזכור ואקח איתי לשנים הבאות.

התבנית לימדה אותי כל כך הרבה דברים והפכה לחלק בלתי נפרד ממני. ברגעים אלה התבנית מלמדת אותי את אחד השיעורים החשובים ביותר שלי, וכנראה השיעור האחרון שאני אקבל מהתבנית - שיעור הפרדה. כמו שיעור ההתחלה והקבלה שלמדתי בניר הצעיר אני לומד כרגע את שיעור הפרדה: לכל דבר יש סוף והתחלה, זה הרגע שבו צריך להגיד שלום ולהתראות ותודה על הכל, צריך לקחת את הדברים הטובים ולהמשיך בדרך, כי כמו שאומרים סוף של משהו אחד הוא התחלה של משהו אחר. אני יוצא מהתבנית בתור בן אדם נבון שיודע להבדיל בין טוב לרע, אסור ומותר, בן אדם שיודע לבקש עזרה כשצריך. אני יוצא מפה בתור בן אדם שיודע לקבל החלטות, בתור בן אדם שלומד מטעויות וממשיך הלאה. לעולם לא אשכח את התבנית ואת הדברים שקיבלתי ממנה ובהזדמנות זו אני גם רוצה להודות לה.

תבנית יקרה, מסלול של נתיבים ודרכים את פורסת לפני, את נותנת לי את האפשרות לצאת לדרך עם הרבה טעויות והחלטות שגויות, שמלמדות אותי את שונות העולם, על האנושיות, על העצמת החושים.

את נותנת לי לצאת לדרך שאין לה תשובה ברורה, שמגלגלת אותי במסע פנימי, במסלולים מפרכים ופסגות עם נוף מרהיב, דרך שמעבירה אותי בין אוצרות האדם, בין חירות וחופש ובין עזרה מאחרים. את נותנת לי לבטא את עצמי באמצעות רגשות, באמצעות תנועות הגוף, באמצעות היד האמנותית, באמצעות הקול, הכתיבה, הדמיון, הבעות הפנים, מחשבות, באמצעות התמודדות מול קשיים. לימדת אותי שהדרך היא החשובה ולא רק התוצאה, כשאני לא מצליחה אני מסיקה הכי הרבה על עצמי ועל החיים, כשאני עוברת ופותרת בעיה נוספים לי ניסיון ותבונה. לימדת אותי לגשת אל הדברים הכי קשים ולהתמודד מולם.

בתחילת השנה לא היה לי את האומץ לדבר מול קהל וחשבתי שאין פתרון, כשהתקרב ערב חוכמת חיים צעירה החלטתי שכאשר בן אדם עומד מול פחדיו, הוא בלתי מנוצח ואין דבר שהוא לא יכול להתמודד מולו, לקחתי על עצמי את האתגר, עברתי איתו תהליך לא קל ועליתי איתו על הבמה, אחרי התהליך הזה אני יכולה לומר שאני גאה בעצמי ושנוסף לי נתיב חדש בחיים.

נתת לי עצמאות גדולה שבאה עם הערכה ענקית למוכן מאליו, לימדת אותי לתת ולקחת, לקבל ולהוקיר. לימדת אותי להסתפק במועט. לימדת אותי איך להנות מהדברים הקטנים, איך לגשת אל דברים, נתת לי מגוון של כלים לחיים, הדבקת אותי במטרות שלי, נתת לי להתנסות במבחר רחב של תחומים, לימדת אותי איך להתבטא במילים, הראית לי את נפלאות עבודת הצוות ובאמת שאין ספור לדברים שפתחתי וקיבלתי כאן, אצרך.

כשאני מסתכלת על הילדים בתבנית אני רואה אותי, עוברת תהליך שמתחיל ונבנה לאט, עם הרבה השקעה שבאה עם חשיבה מחוץ לקופסא, עם סבלנות וסובלנות, אחריות ומסירות, בגרות והרבה הרבה חופש התבטאות.

קיבלת אותי אליך, עם חיבוק גדול וחיוך מחמם, בנית לי כיתה לתפארת, פיניית לי מקום, והיית סובלנית ופתוחה לכל בקשה. עכשיו, כשאני מסתכלת על תשע השנים שחוויתי כאן, אני מרגישה מחזקת עם דעות, ערכים ועקרונות שמזכירים לי את עצמי ואת האיכויות שלי. אני יוצאת עם מחשבות ומטרות ועם הרבה שוויון זכויות, אני יוצאת עם רצון ללמוד עוד, לדעת עוד ולטעום עוד מפירות העולם.

לבסוף, התבנית לימדה אותי שלסוף, תמיד יש התחלה חדשה. אוהבת מוקירה ומאוד מעריכה, אלה.

התחלה. אהבה, נתינה, חיבוק, למידה, העשרה, שינוי, חיזוק, כל אחד הוא יחיד ומיוחד, מקבלת אותי כמו שאני, עוזרת לי להתפתח ולצמוח, קסם, לב זהב, לבד, להתחבר לעצמי, לאהוב את עצמי, לאהוב את הפגמים שלי. למידה מטעויות, חברות, ריחוק, עזרה הדדית, כבוד, שוויון, צחוק, ילדיות, בגרות, לעבוד עם הלב, פיתוח מיומנויות, התחלות, היכרות, עבודה עם אנשים, פתיחות, להאמין ביכולות שלי, הצלחה, כישלון הוא הצלחה ולמידה, חיוכים, מקום עוטף, מקום להתקדם, רשת ביטחון, טבע, אחדות, עבודת צוות, מקשיבים לדעה שלך, דיון, גיבוש, אמון, לכידות, שלווה. צמיחה, הקשבה, גמישות, נדיבות, צניעות, לצאת מאזור הנוחות, רגש, להעצים את הכישרונות, ייחודיות, לחזק כישורים, להרגיש את הסביבה שלי, יחס אישי, לקבל את השונה, אומץ, מקום שאני לא מפחדת בו, חופש לבחור, חופש לעשות, חופש להיות. ענווה מקום בלי השוואה, חוכמה, ניסיון, צבעוניות, כוח. פרידה.

טל מעוז

תבנית יקרה, הנה המסע שלנו ביחד מסתיים, כל אחד ממשיך לדרכו, אני לבית ספר חדש ואת עם ילדים חדשים. למדתי ממך כל כך הרבה ובזכותך אני מי שאני היום. כשהגעתי אלייך הייתי בכיתה א'. הייתי חסר שליטה עצמית, עם פתיל קצר וחסר אחריות. את עזרת לי ולימדת אותי איך לשלוט בעצמי, לשים את עצמי במקום, לא ישר להאשים אלא שקודם כל צריך להסתכל על עצמך ולראות את מה שבו לא היית בסדר ואז להסתכל על מה שהשני עשה. תמיד קיבלתי ממך תמיכה, גם כשלא ראיתי את זה, ותמיד כשחשבתי שכולם שונאים אותי את תמכת בי. (חשבתי אולי להגיד את זה ככה- תמיד כשהיה לי קשה את תמכת בי. או לעשות גם וגם.) אני כבר לא אותו אדם כמו בכיתה א' ולמזלי אני נמצא כאן איתך. אני יודע שזה לא נגמר לגמרי, אני תמיד אזכור את הדברים הטובים שהיו לנו, את הטיוולים, הפרוייקטים ומסיבות הסיום. אני תמיד אוכל לבוא לפה, לשאוף מחדש את האוויר שלך, תמיד יהיה פה מישהו שישמח לראות אותי ותמיד יהיה פה מישהו שמוכן להקשיב לי ולהכיל אותי. את תמיד תהיי איתי בליבי, בכל מקום שאליו אלך. כשאני אצטרך עוד חיזוק אני אבוא לפה, כשיהיה לי קשה אני תמיד אבוא לפה לבקר אותך ולקבל ממך חזק. הכלים שנתת לי פה, למשל איך לפתור בעיות לא באלימות ועוד, תמיד יעזרו לי בהמשך חיי. יש בי צד שעצוב שאני עוזב וצד ששמח, כי זאת התחלה חדשה, לרכוש חברים חדשים, להכיר עוד דברים מחוץ לתבנית, אני מוכן לצאת להתחלה חדשה! והכל בזכותך. את תמיד תהיי איתי, בכל מקום שאליו אלך הרוח שלך תנשוב בעורפי. הנתיני מכל הזמנים שלנו יחד.

קרן אור - רינקוב

מכתב מהתבנית אלי:

תבטחי בעצמך. את חזקה. נתתי לך כל מה שאת צריכה להמשיך הדרך. את יודעת שיש עוד בעולם הזה. את יודעת שבבסיס כל בני האדם שווים. את ערה, את חיה. היי סלחנית לעולם. תאהבי בכל ליבך, תחיי את הכל. את יודעת שהכאב יגדל אותך. את מתחשלת עם כל צעד. את יודעת שיש מעבר לברור ולמושג. את בתחילתו של מסע חיפוש מופלא. התקופה שלי איתה נסתיימה, נתתי לך את תמצית הטוב שלי. תבטחי בעצמך. פשוט תהיי. את חושבת, אף פעם אל תפסיקי לחשוב, לתהות. בי הסודות מתגלים רק לאלו שמחפשים אותם. היי חזקה. את תסטי מהדרך. את יודעת, גם אם נראה לך שלא, את יודעת לאן לפנות. אני לא הסוף, אני רק ההתחלה. אז אני שולחת אותך לעולם, מחזקת וערה, חיה וחושבת. את חזקה, יש לך את הכוח לשנות דברים. לעולם את תוותרי על עצמך. אל תשכחי מה חשוב. תראי את היופי שיש סביבך, הביטי בו באמת. אני כאן, אני לא הולכת. אני מגדלת ומגדילה עוד ילדים. עכשיו אני נותנת לך חתיכה קטנה ממני, ניצוץ שתכניסי פנימה ותקחי איתך לכם מקום. אני נמצאת עכשיו בלב שלך, לייעץ לך, לצידך בהחלטותיך בחיים. אני בוטחת בך. צאי לך לדרך שלך.

אז לפני כמעט תשע שנים הוריי קבלו החלטה נבונה ורשמו אותי לפה, למעלה צביה. כל יום שעובר, בתוך ראשי, אני מודה להם, כי פה הם החליטו נכון. במשך תשע השנים האחרונות למדתי המון, התבגרתי, השתניתי. מאותו הילד הקטן והמבולבל שהייתי אז לנער שאני היום. כאן גדלתי, כאן למדתי איך לחיות את חיי, פה קבלתי כיוונים - לאן, איך, למה. פה קבלתי חינוך מדהים שאותו אשמח להעביר לחברי וקרובי. כי פה עושים את זה נכון. תשע שנים עם אותה חבורה- כן, כמה עזבו וכמה הצטרפו אבל זו עדיין אותה הקבוצה המדהימה. כיתה שבה התאהבתי והרגשתי חלק ממשפחה גדולה, כי ככה לימדו אותי פה במעלה צביה. עברתי פה המון, נחתכתי, הבראתי, שברתי, הבראתי ושוב שברתי, אבל גם צחקתי והתרגשתי. כשאני חושב על השנה הבאה זה נראה לי הזוי שלא אלמד כאן. אני לא כמו רוב הילדים קבלתי החלטה שונה, החלטתי לצאת מהבית וללמוד בפנימייה בשדה בוקר. את מה שלמדתי כאן אני רוצה להמשיך שם, להמשיך להתבגר ולקבל חינוך טוב. פה אני מרגיש שווה לכולם, לצוות, לשכבות השונות ולחברים, אין יותר טוב או פחות, יותר מקובל או פחות יש רק את המיקום בו אתה שם את עצמך. אף אחד לא יגדיר אותך חוץ ממך, בגלל שאתה שווה ערך לכולם וכאן רק אתה מחליט על עצמך. פה חינוכו אותי להשיג מה שאני רוצה בכוחות עצמי, להיות עצמאי ואחראי. פה נתנו לי חופש שהוליד שליטה עצמית ועל זה אני אומר תודה. תודה שגידלתם אותי וגרמתם לי להרגיש שייך ואהוב. תודה להורים שלי שקבלו את ההחלטה הנכונה, תודה לחברים המדהימים והחכמים שתומכים, מחבקים ועוזרים, תודה למורים היקרים שהפכו אותי לבן אדם טוב יותר, חכם יותר היכול לאהוב ולקבל את האחר, לא משנה מי הוא או איך הוא נראה. תודה לחברי מעלה צביה שהקימו את תבנית החינוך המזהב, בית ספר שאני גאה להגיד שלמדתי בו. תודה לכם שבאתם.

הנה סיימתי את שנתי האחרונה בתבנית. במחשבה ראשונה אני רוצה להתחיל לבכות ולהתעצבן שזה נגמר. אבל כשאני חושבת על זה שוב אני פשוט מאושרת. מאושרת שהגעתי לנקודה הזאת בחיים שלי, נקודה שרק חלמתי עליה כשהגעתי לכאן לראשונה, זה היה נראה כל כך רחוק והנה היא כבר כאן. הנקודה הזאת או השלב הזה בחיים אומר מבחינתי המון: איזה בנאדם אני כיום, לאיזו בגרות הגעתי, על הדרך שכבר עברתי ועל מה שעוד מצפה לי. קיבלתי מהתבנית את היכולת להסתכל על התמונה הכוללת. אולי לפעמים נדמה כי היא בועה נחמדה, אך לא משקפת את המציאות. אך אני רואה זאת אחרת. התבנית גידלה בתוכי מציאות. מציאות המאפשרת לי לראות שאפשר גם אחרת, שיש מקום לרצונות ולתחושות שבי. היא גידלה בי את היכולת להכיל את מה שסביבי ולדעת להתמודד. אני קיבלתי את כל אלה דרך הקשר שנוצר לי עם המורים, עם הילדים ועם עצמי. כאשר נותנים יותר משמעות לכל דבר שאנחנו אומרים, עושים, מכוונים ומתמודדים- זה יוצר חוויה יותר מוערכת ונותן הסתכלות אחרת על החיים, יותר מתחשבים בסביבה ובחברה כי מבינים עד כמה זה חשוב ואיך זה משפיע. אומנם לא אגיע לפתיחת שנת הלימודים של התבנית שנה הבאה וכבר לא אלמד בה. אך בהחלט עוד אלמד ממנה. היא תמשיך ללוות אותי בכל צעד שאעשה או יחס שאתן לעולם הזה, כי תבנית לא משנה את צורתה וגם כשאני פיזית מסיימת את דרכי בה, היא עוד תשאר אצלי עמוק. כעת רק נותר לי להודות לה על כל מה שעשתה למעני.

אז ככה זה מרגיש, ככה זה מרגיש שניה לפני שאני גומרת תקופה מדהימה בחיים שלי, שנייה לפני שאני עושה את הצעד הראשון שלי לתקופה חדשה, שניה לפני שאני אורזת את כל מה שקבלתי כאן בפיינה קטנה בלב, את הערכים שקיבלתי, את הזיכרונות שנשארו לי, ומדי פעם נותנת להם לצאת החוצה מהפיינה הקטנה הזאת, כשזה רגע מתאים.

קיבלתי פה כל כך הרבה דברים, דברים שיישארו בי, הם לא ייעלמו, הם חלק ממני ואי אפשר להוציא אותם. המקום הזה הפך אותי להיות מי שאני היום ולימד אותי גם להיות גאה בזה.

קשה לבטא במילים, אני לא מצליחה, זה משהו שצריך לחוות אותו כדי להבין, גם אם אני אנסה לבטא את זה במילים זה לא יתאר את הדבר האמיתי. זאת תחושה שלא קיימת במילים. זאת תחושה טובה, שנותנת לך ביטחון, שנותנת לך לקבל את עצמך כמו שאתה ולקבל אחרים כמו שהם, שנותנת לך לראות מעבר להכל, מעבר למראה חיצוני, מעבר להתנהגות, מעבר למעשים, מעבר.

המקום הזה נותן לך את האפשרות לחשוב בדרך שונה, לדוגמא אם משהו צועק על משהו אחר שהוא שונא אותו, אז אולי הוא בעצם שונא את עצמו, אולי הוא מקנא, אולי יש סיפור מאחורי המילים האלה. למדתי לחשוב מהמקום הזה. למדתי להסתכל על דברים מנקודת מבט שונה, לתת לעצמך לחשוב את המחשבות שלך ולא דווקא בדרך שאחרים חושבים. המקום הזה נותן לך הזדמנות, נותן לך מקום בשבילך.

אני יוצאת מפה מרוצה, ממה שעברתי, ממה שהרגשתי, מדברים שלמדתי, מהרגעים שבכיתי והרגעים שצחקתי. אני יוצאת מפה עם תחושה טובה, שאני יודעת שאני יכולה לסמוך על אנשים ועל עצמי, שאני יכולה ליפול, שאני יכולה לא לוותר ולהמשיך לנסות, שאני יכולה גם לוותר, שאני יכולה להחליט את ההחלטות שלי, שאני יכולה לתת לעצמי מקום, שאני יכולה לבחור את הדרך שלי, ובכללי - שאני יכולה, יכולה לעשות הכול אם אני רק רוצה.

אני שמחה שזכיתי לעבור את השנים האלה במקום הזה, עם האנשים האלה שנתנו לי כלים חשובים לחיים, שאני יודעת שאני אשתמש בהם בהמשך.

אז שנייה לפני אני רוצה להגיד תודה. ואני, אני לא נשארתי כאן, אני ממשיכה בדרכי. אבל המקום הזה, הוא נישאר בי.

נדב גלגוט

שלום לך תבנית. רציתי להגיד לך תודה על 9 שנים נפלאות... יצא לי לבכות כאן, לשמוח כאן, לכעוס כאן ולהתרגש כאן. והנה אני גומר בית ספר כשאני עדין זוכר את היום הראשון... הגעתי לכאן ולא רציתי להיכנס לכיתה. בכיתי לאבא שלי בחוץ והוא שיכנע אותי להיכנס. מהרגע שנכנסתי חיי השתנו. אולי בשנה הבאה אני לא אהיה כאן, אבל תמיד תהיי חלק מהאופי שלי.

לפעמים רציתי ללכת מפה ולפעמים לא רציתי שזה יגמר, אבל הנה אני יושב מתחת לעץ התות שבמרקיזה וכותב מכתב סיום...

את לימדת אותי שמה שחשוב זה מה שאני עושה ומי שאני ולא מה שעשיתי, ולתת לכולם הזדמנות שנייה - לא משנה מי הוא ומה הוא עשה. אני ממשיך לממש את מה שלימדת אותי אז שלום ותודה.

נולדתי במעלה צביה ואת כל שנתי במסגרת החינוכית עברתי פה, מהנירון לנירים ואז לבית הספר, לתבנית החינוך המזוהב. זה קצת מצחיק לומר את זה, אבל התבנית שלי נוצרה פה, בתבנית החינוך המזוהב.

התבנית לימדה אותי כל כך הרבה, נתנה לי כל כך הרבה, ועל זה אני מודה לה. אבל אני הכי מודה לה על זה שהיא נתנה לי להיות עצמי ולא משהו אחר, על שפה, כדי להיות יפה צריך להיות יפה מבפנים, שכדי להיות טוב, פשוט צריך להיות טוב יחסית לעצמך.

היא נתנה לי המון ערכים, למשל, היא לימדה אותי שכדי להנות לא צריך תחרות עם אף אחד. היא לימדה אותי להתייחס לדברים מנקודת מבט שונה.

פה הבנתי שילדים שמבוגרים ממני, הם ילדים כמוני, למדתי שילדים שצעירים ממני, הם ילדים, בדיוק כמוני.

בבית הספר יש אירה טובה, שעושה הרגשה טובה, שנותנת את הרצון לעשות. התבנית מלמדת שגם בשעורים אפשר להנות ובמקום שנכנס לשיעור ונגיד לעצמנו "אוף אין לי כוח להיסטוריה" נגיד לעצמנו "יש איזה כיף שיש היסטוריה".

יש פה הרגשה של משפחה, המורים הם ההורים, הבוגרים הם האחים הגדולים והצעירים הם האחים הקטנים. וזה כל כך כיף, כי כשנפלים אפשר לדעת שיעזרו לך להתרומם, ושכולם רוצים בטובתך.

אחד הדברים המדהימים בבית ספרנו אלו הטיולים.

הם מהנים, ללכת עם חבר, כשנחל זורם לצדך, ואתה רואה רק ירוק, ולשיר איתו, ובאמת להנות. הם מאוד מלמדים להסתפק במועט, לא צריך יותר משק שינה, חבר לידך, ושמיים מעליך,

כדי לישון את השינה הכי טובה שיש. בנוסף הם מאוד

מגבשים, כשאתה במדבר, ויש איתך רק חברים, ואתם מבלים ביחד כמה ימים, ללא מסכות, אתם מתחברים והקשר מתחזק.

לסיום, אני רוצה להגיד תודה לבית הספר, תבנית החינוך

המזוהב, בגלל שבשבילי בית הספר היתה חוויה נפלאה. ואני יודע שגם אחרי שאעזוב, עדיין ארגיש שייך.

אני רוצה לומר לך תודה רבה מכל הלב, אני רוצה לומר לך

תודה, תודה על זה שנתת לי להיות עצמי.

אז אני בוכה או שמח?

אני יושב, אחרי 11 שנים, באמצע התבנית ושואל את עצמי, מה התבנית רוצה להגיד דרכי? ומה אני רוצה להגיד לתבנית? ונזכר במה שהיה... מהרגעים שמהו לא היה נראה לי, אז הייתי מרים כיסא זורק אותו. ובתמורה לזה הייתי מקבל הסבר נעים בגובה העיניים.

וממשיך ברגעים שהייתי כועס נורא, אני אפילו לא זוכר על מה, והייתי מעקם למנהלת בית הספר את היד ומתחצף בצורה יוצאת דופן אל המנהלת השנייה. ובתמורה לזה מה קיבלתי? קיבלתי הסבר, שיחה וברור על מה שהיה. שוב בצורה נעימה, מאמינה, מכבדת ומלמדת.

וממשיך בעוד רגעים שהייתי נלחם פיזית במחנכת שלי, לא משתף פעולה ולא מוכן להקשיב. ובתמורה לזה קיבלתי הזמנה לבוא ביחד עם ההורים לקבל חיבוק ולהבין ביחד איך לעזור לי.

זה ממשיך ברגעים שלא התחשק לי ללמוד ובתמורה לזה קיבלתי הליכה יד ביד עם שיחה שממלאת בהשראה. והרגעים שבהם ממש לא היה לי כוח להתעסק במי אני? מה אני? ולכתוב על זה יומן מסע – קיבלתי אהבה ותרגילים חוויתיים שאפשרו לי להתפנות כן להתעסק בזה, ומרצון לגמרי. כל הדברים האלה כיוונו אותי לאפיק הנכון, וממשיכים לכוון אותי לאפיק שאני.

אז כשמגיעים בבוקר ונכנסים לתבנית מרגישים את משב הרוח הזה שעובר דרכך כל בוקר מחדש ומכניס לך חתיכת ברזל וכוח, שבמהלך היום יהפוך למפתח ובסופו של היום תוכל לפתוח איתו עוד דלת, שתביא עימה הזדמנויות חדשות, חוויות, למידות, אהבות, הרגשות, תחושות, חברויות, איכויות, יכולות אנרגיה וכוח להמשיך הלאה לבנות עוד מפתחות ולפתוח איתם עוד דלתות.

אז במעמד זה של הכרת תודה כנה, אני שואל את עצמי אני בוכה או שמח? אז כנראה ששניהם – בוכה מהתרגשות ושמח שאני זוכה להיות חלק מהתבנית.

אז לסיום יש לי שני מפתחות שאני משאיר פה בתבנית. טכנית אחד הוא המאסטר של בית ספר והשני הוא המפתח למשרד אבל בשבילי הם עוגן שתמיד ישאר כאן ואני אוכל לחזור אליו כשאצטרך.

היד שלי כבר רועדת, אז שוב תודה על המסע הזה ומבטיח שהוא עוד לא נגמר ועוד יהיה פה תיכון.

באהבה והערכה, אפיק

תבנית יקרה,

כבר ביום הראשון כשנכנסתי אלייך הראית לי מה את מצפה ממני להיות ומה אני צריכה לצפות מעצמי. להיות בת-אדם, אנושית, ברת לבב.

כבר מהתחלה לימדת אותי לראות את הסובבים אותי, אני לא לבד! להגיד כל בוקר "בוקר טוב", להסתכל בעיניים, לתקשר, להיות חלק מצמד וחלק מחבורה.

כבר מהתחלה לימדת אותי לבחון את הדברים, לא לקחת כמובן מאליו, לדעת לשייך ולהתאים לעצמי את הדברים בעולם.

נתת לי אהבה גדולה ואמתית, הרגשה שאני תמיד רצויה ותמיד מסוגלת. לימדת אותי לדעת לראות את הדברים הטובים בי, להיות מחוברת מעצמי. לדעת לראות את הדברים הטובים בחבורה שלי ובחברים שלי.

לימדת אותי להכיר אנשים עמוק יותר ממה שהם מראים לי. לימדת אותי לכוון את עצמי, לקבוע לעצמי יעדים ומטרות, להיות אחראית לעצמי, עצמאית.

לימדת אותי לקבל את עצמי ואת הדרך שלי ולא לפחד ללכת בה. לבחור לעשות את הדברים בצורה שלי, לשאוף להיות אני ולא משהו אחר.

לימדת אותי להיות אוזן קשבת, חברה, להיות בשביל מישהו אחר, לתמוך ולהיות רגישה.

למדתי ממך שלרגשות וההרגשות שלי יש מקום. לאנשים אכפת ממני, מהמחשבות והדעות שלי.

למדתי לקבל עזרה כשצריך ולשתף.

למדתי לראות את החיים שלי כמסע שלא נגמר. אני שמחה שהמסע שלי התחיל בתבנית.

אני מודה לכל אחד שהכרתי כאן על שהיה אבן דרך במסע שלי. אני מודה על כל מה שלמדתי כאן על שהיו סימנים בדרך שלי. אני מודה על כל הזיכרונות שצברתי כאן על שהיו נקודות ציון במפה שלי. ואני מודה על זה שאת שולחת אותי במטרה למצוא את העצמיות שלי בעולם הגדול, בהרגשה שהכל אפשרי.

זהו, 9 שנים עברו, 9 שנים שבהם עשיתי מלא דברים, 9 שנים שאני אזכור כל ימי חיי. אני בטוח שזו לא פרידה, זו רק פרידה רשמית, האוירה שיש כאן תישאר איתי, וחלק מהאוירה שלי תישאר כאן. אני שמח שזכיתי להיות חלק מהמקום הזה, וללמוד כאן עם חברים שישארו חברים לכל החיים. אני אזכור את הרגעים בדרך לבית הספר ואת החיבוק של בוקר טוב ללא מילים, שנותן לך דחיפה לכול היום. אני אזכור את האהבה ביני לבין האנשים שפה, שפשוט היה כיף ללמוד, ואת האמון - שבעיניים עצומות יכולתי ללכת במדבר עם מישהו שלפני 9 שנים לא הכרתי ופתאום אני סומך עליו וצריך אותו. התבנית נתנה לי כאן את החופש לעשות את מה שאני רוצה, אם זה לבוא לשיעור, ופתאום שואלים אותך, מה אתם רוצים לעשות היום, זה פתח לי את החשיבה העצמאית והיצירתית. חוויתי פה אהבה, אכזבה, כאב ושימחה, הכרתי חברים והכרתי אויבים, בכיתי וצחקתי, הראיתי את עצמי וגם נתתי מקום לאחרים, אני לא מתחרט על שום רגע שלי כאן, גם הרגעים הלא טובים, בסופו של דבר היו טובים לי. אני מקווה שבכל מקום שאני אלך אליו, יהיה את המישהו שיעשה הכול כדי שהיה לי טוב, ושאני אעשה הכול בשבילו, כמו כאן. אני מקווה שאני אבוא לכאן עוד 20 שנה והאוירה תהיה אותה אוירה, רק עם אנשים שונים. ושכל אחד מהם יביא את האוירה המיוחדת שלו, שתשתלב עם האוירה של המקום. אני מקווה שכל מה שלמדתי כאן יעזור לי בחיים, ושיתנו לי לעזור לאחרים. תודה על זה שנתת לי להתפתח לבד, ונתתם את הביקורת, שעזרה לי להיות מי שאני, ולהתפתח כמו שאני רוצה. אני אוהב כל אחד ואחת מכאן.

תבנית יקרה אני רוצה להגיד לך שאת היית בשבילי יותר. זה היה יותר מבית ספר, זאת הייתה יותר מכיתה, אלו היו יותר ממורים וזאת הייתה יותר מחוויה! זאת הייתה בשבילי תקופה של 12 שנים של למידה משמעותית, של חיבור לעצמי ולסביבה שלי. את לימדת אותי להקשיב לעצמי, לרצונות שלי ולגופי, לימדת אותי לראות את הסביבה שלי באור טוב וחיובי ולרצות שכולם יהיו נוכחים ומאושרים, לימדת אותי לכבד ולהעריך גם את הדברים המובנים מאליהם. לימדת אותי להיות חלק מצמד, חלק מקבוצה, חלק מחבורה וחלק ממשפחה. הענקת לי את היכולת להפוך את הפשוט למיוחד ולראות בכל דבר קשה ניסיון ולמידה. הטמנת בי את הצד שמקבל אנשים, שמעריך כל אחד בהיותו עצמו וחוגג את השונות. לימדת אותי להביע את עצמי גם אם קשה ולדעת שגם לי יש מקום ושיהיה מי שיקשיב לי וינסה לעזור, למדת אותי לא רק לשמוע את מי שמדבר איתי אלא גם להקשיב לו באמת להסתכל לו בעיניים ולנסות לראות מעבר למה שנאמר. לנסות להבין מאיפה זה מגיע ולנסות להכיל אותו, באשר הוא. נתת לי את היכולת להיות לבד ולא להרגיש בודדה - להיפך, להרגיש מסופקת ומלאה ולא בגלל גורמים חיצוניים, פשוט בגלל שאני מחוברת לעצמי ומלאה מספיק מבפנים. לימדת אותי להסתכל על אנשים מעבר למסכות ולהצגות פשוט להרגיש אותם באמת. לימדת אותי שלא צריך להקטין מישהו אחד בשביל להגדיל מישהו אחר, ושכולם יש מקום להתבטא כל אחד בדרכו שלו. לימדת אותי להסתפק בפשטות, ושגדול כוחה של הצניעות. לימדת אותי לסמוך על עצמי ולא לפחד להיות נועזת. אז תבנית יקרה, אני יוצאת לי לדרך חדשה ואת איתי, נמצאת בתוכי, כבר חלק בלתי נפרד ממני. אז שיהיה לנו בהצלחה..

...אוהבים אתכם, מאמינים בכם ויודעים שתגיעו רחוק - כל אחת ואחד מכם.

שימרו על עצמכם ושימרו על קשר!